

Arrest

nr. 139 432 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2014 houdende de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Per schrijven van 7 februari 2012 diende de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 7 juni 2012.

Op 18 juni 2012 werd aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13).

Per schrijven van 23 juli 2012 diende de verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 15 oktober 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om verzoekers tweede aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren. De gemachtigde besloot tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Per schrijven van 8 februari 2013 diende de verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Deze derde aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 19 februari 2013.

Op 18 januari 2014 diende de verzoeker samen met zijn echtgenote en zijn meerderjarige dochters een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19 februari 2014.

Op 9 juli 2014 wordt de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Op diezelfde datum treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker, zijn echtgenote en zijn dochters een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen werd een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ingediend, dat is gekend onder het rolnummer 159.186.

Op 9 juli 2014 beslist de gemachtigde tevens om aan de verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 28 juli 2014 en is als volgt gemotiveerd:

"(...) De heer:

Naam + voornaam: S(...), A(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/07/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 15/10/2012 en betekend op 14/01/2013. De maximumtermijn van 3jaar werd hem opgelegd aangezien betrokkene sedert zijn eerste aanvraag in toepassing van artikel 9ter d.d. 07/02/2012, vervolgens nog twee afzonderlijke aanvragen (d.d. 24/07/2012 en 08/02/2013) in toepassing van artikel 9ter heeft ingediend, die allemaal negatief werden afgesloten. Betrokkene heeft binnen de gestelde termijn geen stappen ondernomen om terug te keren naar het land van herkomst."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat met onderhavig arrest geen uitspraak moet worden gedaan over de kosten van het geding en *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, eerste lid van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de richtlijn 200/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoeker zich tevens beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker voert de schending aan van het aangevoerde middelen om reden dat de bestreden beslissing (inreisverbod) stellen dat wanneer er geen uitvoeringstermijnen worden toegestaan het opgelegde inreisverbod van rechtswege een duur van 3 jaar heeft de welk het rechtstreekse gevolg is van het gegeven dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerder uitgevaardigde bevelen om het grondgebied te verlaten en derhalve niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

De bijlage 13 Sexies is het rechtstreekse gevolg van de ongegrond verklaard medische regularisatieprocedure ex art. 9ter vrw. waartegen al reeds een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep werd ingesteld.

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Zoals hier voren al reeds aangehaald stelden verzoekers op 18/01/2014 een verzoek tot machtiging tot verblijf in overeenkomstig art. 9ter van de Vreemdelingenwet (voorts: vrw.), nadat verzoeker eerder een beroep had gedaan op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft in feite voor de aanvraag ex art. 9 ter vrw. dd. 18/01/2014 drie afzonderlijke aanvragen tot verblijf ex datzelfde artikel ingesteld, dewelke steeds door verwerende partij werden afgewezen en waarover meer in zijn AD.

Op 19/02/2014 werd hun verzoek ex art. 9ter vrw. plots ontvankelijk verklaard, wijl verwerende partij de diverse aanvragen van verzoeker in het verleden op basis van precies dezelfde aandoeningen steeds afwees (ze werden steeds onontvankelijk verklaard).

Er werd opzichtens verzoeker ingevolge deze laatste ongegrond verklaarde medische regularisatie een bijlage 13 Sexies uitgevaardigd, wijl aan de echtgenote en kinderen van verzoeker geen inreisverbod werd opgelegd...

In het omstandig medisch attest dd. 08/01/2014 toegevoegd aan het verzoekschrift dd. 18/01/2014 i.h.b. in vraagstelling E werd gesteld dat de toestand van verzoeker ernstig was en dat zijn toestand gestabiliseerd kan worden mits een chronische dialyse EN een niertransplantatie.

Dat verzoeker daarenboven in zijn verzoekschrift twee vertaalde en gelegaliseerde medische attesten toevoegde vanuit Armenië dd. 11.06.2012 en dd. 08.02.2012 waarin duidelijk gesteld werd dat een dergelijke specifieke transplantatie niet mogelijk is in Armenië.

Verzoeker brengt op heden bovendien een standaard medisch getuigschrift dd. 30/07/2014 vanwege zijn behandelende deskundigenarts naar voren, waaruit blijkt dat - zoals voorheen al reeds gesteld en in casu niet betwist door verwerende partij - verzoeker een niertransplantatie moet ondergaan gelet op zijn

jonge leeftijd en dat zulks vanuit een medische oogpunt de beste behandeling zou impliceren voor verzoeker.

De arts-adviseur van verwerende partij stelde terecht in zijn advies dat verzoeker zijn hoofdaandoening levenslang behandeld diende te worden, tenzij een niertransplantatie wordt uitgevoerd bij verzoeker (zulks wordt vanuit een medisch oogpunt tevens geadviseerd door de behandelende deskundigenarts van verzoeker) en stelde voorts op pagina 2. van datzelfde advies dat een dergelijke niertransplantatie mogelijk was in Armenië, quod certa non !

De artsadviseur stelde de primordiale medische stukken vanuit het land van herkomst vanwege Dr. Helen Nazaryan en Dr. Nina Arikyants buiten spel om reden dat de kwalificatie van de opstellers niet controleerbaar zou zijn...

Ingevolge een simpele muisklik <http://www.arabkirjmc.am/en/content/page/nephrology> kan onstuitbaar de kwalificatie van de opstellers – in tegenstelling tot wat de artsadviseur beweert – worden gecontroleerd.

Deze medische stukken voldoen tevens aan alle formele voorwaarden inzake haar authenticiteit en waarachtigheid. Minstens werd in die zin geen ernstig verweer gevormd en werd de valsheid van deze stukken niet aangetoond door verwerende partij.

Bovendien kan op basis van deze officiële website van het ziekenhuis in Armenië onstuitbaar worden geconcludeerd dat de desbetreffende artsen nog steeds werkzaam zijn op de afdeling nefrologie (dialyse afdeling).

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is op de actuele ernstige medische situatie van verzoeker en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete medische situatie van verzoeker rekening houdende met het gegeven dat door het opleggen van een inreisverbod art. 3 van het EVRM wordt geschonden, aangezien verzoeker in geval van terugkeer geen levensnoodzakelijke niertransplantatie zal kunnen bekomen in Armenië en tevens niet zou terug kunnen keren naar België gedurende een periode van drie jaar.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).*

Niettegenstaande voormelde elementen wordt er een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met een inreisverbod met de maximale duur van 3 jaar.

De bestreden beslissing kiest in casu aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt dat verzoeker al reeds op 15/10/2012 een bevel heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat hij echter geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel en derhalve nog altijd illegaal op het grondgebied verblijft wijl de laatste aanvraag ex art. 9ter vrw. op basis van precies dezelfde medische aandoeningen ontvankelijk werd verklaard en verzoeker bijgevolg samen met zijn gezin in het bezit werd gesteld van een AI.

De bestreden beslissing verwijdt naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om - rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van maximaal drie jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door verzoeker, wijl zijn eerder afgewezen beslissingen ex art. 9ter vrw. Werden gerestaureerd om reden dat zijn laatste aanvraag ontvankelijk werd verklaard op basis van dezelfde medische problematiek en hij gedurende enige tijd legaal in België heeft kunnen verblijven.

De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 3 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel.

Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd:

“In uitvoering van artikel 74/11 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar”.

Vermeldenswaardig is dat verwerende partij telkens in haar beslissing het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat nl. een termijn van 3 jaar.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe van artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw.”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

Verzoeker betoogt m.a.w. dat de materiële motiveringsplicht is geschonden en dat de beslissing onzorgvuldig en onredelijk tot stand is gekomen omdat het inreisverbod gepaard gaat met een maximale termijn zonder dat dit verduidelijkt wordt. Er wordt een maximale termijn van drie jaar opgelegd zonder onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker. Verzoekers verwijzen naar het Arrest nr. 119 120 van 19 februari 2014.

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond.”

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van haar situatie. De verzoekende partij verwijst naar een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en stelt dat deze aanvraag onterecht ongegrond werd verklaard. Tevens heeft zij kritiek op het feit dat de maximale termijn van 3 jaar werd opgelegd.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan haar werden betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, wijst verweerder erop dat aan de verzoekende partij een inreisverbod werd betekend op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd..”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit verzoeker meerdere nieuwe aanvragen heeft ingediend (dewelke allen negatief werden afgesloten) en geen stappen heeft ondernomen om terug te keren naar het land van herkomst. Hierbij wordt expliciet gemotiveerd om welke reden een termijn van drie jaar wordt opgelegd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft besloten tot de afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Het weze hierbij benadrukt dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen sprake is van een loutere mogelijkheid om al dan niet een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd).

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

De gemachtigde van de staatssecretaris besloot geheel terecht dat een inreisverbod van drie jaar aan verweerder moest worden opgelegd, nadat werd vastgesteld dat de verzoekende partij had nagelaten vrijwillig gevolg te geven aan de op haar rustende terugkeerverplichting, tal van nieuwe aanvragen heeft ingediend en geen stappen heeft ondernomen om het Rijk te verlaten.

De verzoekende partij maakt in haar enig middel gewag van het feit dat haar aanvragen op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ten onrechte werden geweigerd. Zij herhaalt de kritiek die zij met betrekking tot de ongegrondheidsbeslissing dd. 09.07.2014 reeds uitte in een afzonderlijk beroep tegen deze beslissing. Deze kritiek heeft aldus geen betrekking op het bestreden inreisverbod, maar wel op een andere beslissing.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

De verzoekende partij voert in het middel de schending aan van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: “EVRM”), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht. Zij houdt voor actueel ernstig ziek te zijn.

Dienaangaande wijst de verweerder op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds

voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, *N. vs Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden.

In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning."

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten *R.v.V.* 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

In casu geeft verzoekende partij niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat er sprake is van een "actuele medische ernstige situatie" maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk, te meer nu de arts-adviseur bij advies dd. 30.06.2014 heeft geoordeeld dat er

geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst, nu de nodige zorgen en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verweerder benadrukt nog dat de verzoekende partij nergens in haar enig middel de concrete motieven van de bestreden beslissing betwist. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten tot de afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden afgegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De verzoeker voert in essentie aan dat een inreisverbod met de wettelijk voorziene maximumduur werd opgelegd zonder dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. De verzoeker verwijst hiertoe naar het bepaalde in artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en beklemtoint dat hij voorafgaand aan het opleggen van het thans bestreden inreisverbod een recente aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die ontvankelijk werd verklaard zodat hij gedurende enige tijd legaal in België heeft kunnen verblijven.

Waar de verzoeker aangeeft dat de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan voor het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Waar wordt gesteld dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoeker, komt de kritiek neer op de miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verplichtingen die de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur aan het bestuur opleggen kunnen niet los van elkaar worden gezien en zij dienen te worden onderzocht door de gegevens van de onderhavige zaak af te toetsen aan de motieven van de bestreden beslissing en zulks in het licht van de wettelijke bepalingen die met deze beslissing worden toegepast.

Het blijkt en het staat buiten betwisting dat thans in toepassing van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet aan de verzoeker een inreisverbod werd opgelegd. Deze bepaling luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De Raad dient er evenwel op te wijzen dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet zijn bevoegdheid is om een eigen beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Ook hier dient echter de nuance te worden gemaakt dat de Raad bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt wel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat aan de verzoeker, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting zoals vervat in het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen op 15 oktober 2012 en betekend op 14 januari 2013. Het gegeven dat voor de geldingstermijn van het inreisverbod meteen de maximale termijn van drie jaar wordt opgelegd wordt in de bestreden beslissing als volgt verantwoord: *“De maximumtermijn van 3jaar werd hem opgelegd aangezien betrokkene sedert zijn eerste aanvraag in toepassing van artikel 9ter d.d. 07/02/2012, vervolgens nog twee afzonderlijke aanvragen (d.d. 24/07/2012 en 08/02/2013) in toepassing van artikel 9ter heeft ingediend, die allemaal negatief werden afgesloten. Betrokkene heeft binnen de gestelde termijn geen stappen ondernomen om terug te keren naar het land van herkomst.”*

In de bestreden beslissing is aldus een uitdrukkelijke motivering - in rechte en in feite - opgenomen, zowel voor het opleggen van het kwestieuze inreisverbod als voor de bepaling van de geldingstermijn ervan. Mede gelet op het inhoudelijk verweer dat door de verzoeker wordt gevoerd, is hiermee dan ook voldaan aan de doelstellingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De verzoeker kan zich niet dienstig op een schending van deze bepalingen beroepen.

De hamvraag in deze zaak is echter of de geboden uitdrukkelijke motieven, een correcte en redelijke grondslag vormen voor het opleggen van het inreisverbod enerzijds en voor het opleggen van de maximale geldingstermijn ervan anderzijds. Tevens moet worden onderzocht of bij het opleggen van het bestreden inreisverbod geen essentiële gegevens over het hoofd werden gezien.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod van drie jaar verwijst naar het gegeven dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 14 januari 2013, dat hij *“vervolgens”* op 24 juli 2012 en op 8 februari 2013 nog twee aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allebei negatief werden afgesloten en dat de verzoeker binnen de gestelde termijn geen stappen heeft ondernomen om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, blijkt echter uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker naast de twee voornoemde aanvragen nog een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Deze aanvraag, ingediend op 18 januari 2014 werd door de gemachtigde ontvankelijk verklaard bij beslissing van 19 februari 2014. De Raad benadrukt dat deze ontvankelijkheidsbeslissing dateert van na de invoering, bij artikel 2, 4° van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zogenaamde *“medische*

filter” waarbij een nieuwe grond voor de niet-ontvankelijkheid van aanvragen op grond van voornoemd artikel 9ter werd ingevoerd.

De memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt in dit verband het volgende:

“De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan. Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze “medische filter” laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze “medische filter” een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is.” (Parl.St. Kamer 2011-2012, DOC 53K1824/001, 4).

Het gegeven dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 19 februari 2014 impliceert dan ook dat hij lijdt aan een ziekte die een zekere mate van ernst vertoont. Daarenboven kan de verzoeker ook worden gevolgd waar hij stelt dat hij omwille van zijn aanvraag een tijd legaal in het Rijk heeft verbleven. Het blijkt immers dat de verzoeker, na de beslissing van 19 februari 2014 en in toepassing van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en dat hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie model A. Dit houdt meteen in dat de verzoeker gemachtigd was tot een voorlopig verblijf in het Rijk totdat er een beslissing ten gronde komt inzake de medische verblijfsaanvraag van 18 januari 2014.

Daargelaten de vraag of het afleveren van het attest van immatriculatie - met het hieruit voortvloeiend tijdelijk verblijfsrecht - niet meteen tot gevolg heeft dat het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten van 15 oktober 2012 moeten worden beschouwd als zijnde impliciet opgeheven of ingetrokken, en ongeacht het gegeven dat deze aanvraag op 9 juli 2014 ongegrond werd verklaard waardoor het attest van immatriculatie voor de toekomst moet worden afgenomen, dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde in elk geval op datum van de bestreden beslissing - dit is 9 juli 2014 - niet in redelijkheid aan de verzoeker kan verwijten geen uitvoering te hebben gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat dateert van 15 oktober 2012 en dat betekend werd op 14 januari 2013. De gemachtigde kan geen abstractie maken van de gebeurtenissen, die plaats gepen na de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten op 14 januari 2013, die onmiskenbaar een impact hebben op de toenmalig vastgestelde illegale verblijfsituatie van de verzoeker.

Waar de gemachtigde wel verwijst naar twee andere aanvragen die onontvankelijk werden verklaard, miskent hij de specifieke omstandigheden van verzoekers geval nu inmiddels bij beslissing van 19 februari 2014 een derde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard. Deze aanvraag was gegrond op een ziekte waarvan niet kan worden gesteld dat zij manifest niet aan de voorwaarden van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voldoet en het kan de verzoeker dan ook niet in redelijkheid worden verweten – te meer daar hij in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie dat hem toelaat op het grondgebied te verblijven – geen stappen te hebben ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten nu hij gerechtigd was om de beslissing inzake de gegrondheid van zijn medische verblijfsaanvraag in België af te wachten.

Er ligt *in casu* bijgevolg een schending voor van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De repliek in de nota met opmerkingen, waarbij op geen enkele wijze wordt ingegaan op de argumentatie dat de verzoeker legaal op het grondgebied heeft verbleven tengevolge de ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. De overige kritiek en de overige middelonderdelen dienen niet verder te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2014 houdende de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE